

СОБОР СВЯТОТРОЇЦЬКИЙ

Споконвіку було Слово, і з Богом було Слово,
і Слово було - Бог. З Богом було воно споконвіку.
(Ів.1,1-2)

Вісник парафії Пресвятої Трійці м. Дрогобича Вересень 2006 №18 (94)

ВОЗДВИЖЕННЯ ЧЕСНОГО ХРЕСТА ГОСПОДНЬОГО

**Вознісся ти на хрест волею своєю.
Новому людові твоєму, що твоє
ім'я носить, даруй щедроти твої,
Христе Боже. Возвесели силою
твоєю благовірний народ,
перемоги на супротивників
дай йому, що за посібник
має твоє оружжя миру,
непоборну перемогу.
Кондак празника**

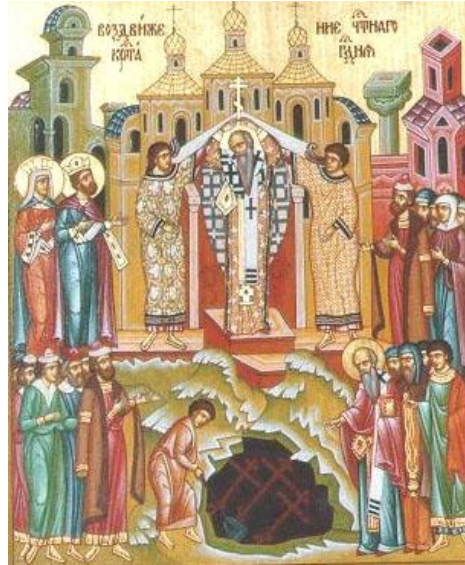
Свята Церква щороку обходить празник Воздвиження Чесного Хреста. Від часу, коли Господа нашого Ісуса Христа підвищено на хреснім престолі на Голгофі, довершалось не раз піднесення Святого Хреста в історії церкви і поодиноких людських душ.

Підніс св. хрест цісар Константин, помістивши його на прапорах своїх легіонів, які під тим знаком здобули перемогу, підвищив він цей святий знак спасіння в базиліці, яку збудував на честь св. хреста в Єрусалимі. Піднесено св. хрест, коли його поміщено на церковних вежах. Це підвищення тому було можливе, що перед тим довершилось в серцях і умах віруючих людей.

Тільки тому по едикті медіоланським в 333 р., коли християнство стало державною релігією в Римській імперії, зростала зовнішня честь святого хреста, бо внутрішнє почитання глибоко закорінилося в серцях християн. Мали вони глибоке переконання і віру, що в хресті є спасіння, життя і наше воскресіння. Через хрест людина досягає свободу.

Довершилось потім Воздвиження Чесного Хреста в далеких державах по всій землі, але тому, що перед тим довершилось воно в душах місіонерів, в серцях Ольги і Володимира, братів святих Методія і Кирила, великих отців церкви Василя Великого, Григорія Богослова, Августина. Йшли вони до всіх народів зі смолоскипом віри, зі знаком Святого Хреста в серці і в руці.

Те, що було для одних згіршенням, а для греків "глупством", для Христових апостолів і місіонерів було джерелом надприродної сили і Божої мудрості, змістом і ціллю їх життя. Вдивляючись у Святий Хрест, бачачи на нім розп'ятого Ісуса, знаходили в тій жертві силу до цілковитого посвячення свого життя справі Христової Євангелії. Вони піднесли Святий Хрест в навернених серцях, показали його значення, його науку в житті поодиноких людей. Тому хрест знаходився всюди, бо це герб віри, заохота до праці, дороговказ в земській мандрівці, сила у

випробуваннях, полегла в терпіннях, надія і запорука вічного життя.

Хрест був у книжці не як оздоба, але для підкреслення, що зміст цієї книжки є згідний з наукою Хреста. Він чував над тим, щоб сатана не кусав, не провалював хрестів у людських серцях своєю ложною наукою або згіршенням. Скільки зіпсутих, бо не та сторожа.

Хрест був на шпильях гір, на вежах катедр середніх віків, базилік, а корінням сягав людських душ. Тому була його така велика сила, бо мав опертя і жив у людях. І жодна сила не могла його знищити. Знали то вороги Бога і церкви і почали нищити хрести не ті матеріальні, на церквах, при дорогах, але ті духовні в наших серцях. І бачимо, скільки людей дало собі ці хрести викрасти, знищити. І не диво, що сьогодні ходять зламани, стоптані, подібні до тих квітів, які зів'яли, бо забракло води, що дав Святий Хрест.

Коли місіонера посилають до далеких країв, дають йому хрест — знак, який має пригадувати, для кого працює і що має дати і показувати своїм майбутнім християнам. Ми знаємо, як багато завдячуємо йому, отже, стережімо і шануймо його.

Хрест для нас — це мудрість і сила Божа. Говорить він нам про слабу і схильність людської природи до зла. Говорить нам про справедливості Божі, вчить нас правдивої любові, яку мав Христос. Бачачи його пониження і ту ціну, яку заплатив за нас, ми відчуваємо спонукання до жалю і покавання.

Під хрестом багато людей знайшли ласку милосердя і прощення, під хрестом бачимо, що Ісус взяв на себе кару за

гріхи, щоб ми могли бути вільні, не мусіли бути в неволі. Бо неволя є тяжка, вона кожного понижує. Христос хотів бачити всіх свободними, які проживають у Царстві Божому. Не хотів мати рабів, але розумних, чистих співбратів. То бачимо дуже виразно під хрестом.

Хрест є силою Божою. Первородний гріх не ввійшов настільки до людської природи, щоб людина не могла власними силами щось добре, вартісне під оглядом етичним виконати, але не є вона настільки сильною, щоб сама могла заслужити собі на вічне спасіння. Людина, часто захоплена своїми досягненнями, здібностями і зачарована здобичами свого розуму і рук, забуває, що до спасіння є конечно потрібна ласка Божа. Це правда, яка для нас є важливою і маємо про те пам'ятати. Ті всі ласки і помочі вислужив нам Ісус на Хресті. Тому кожний, хто упав і хоче з цього упадку піднятися, мусить опертися на Хрест, щоб з нього черпати силу до піднесення і витримки до кінця. Попливе з нього на нас ріка благодаті, яка погоїть рани, дасть енергію до чесного правдивого християнського життя.

Чим є хрест в нашій житті? Чи є сильно осаджений в наших душах?

Була висока гора, на тій горі стояв великий хрест. Туристів, які на неї піднімалися, прошено, щоб взяли зі собою трохи піску та цементу. Треба було скріпити основу хреста, яка через атмосферні причини зруйнувалася.

Може, нам сьогодні належало б взяти цього духовного піску і цементу і понести на гору нашої душі, де стоїть наш хрест, і зміцнити його. Живемо в різних обставинах, фундаменти віри слабнуть, для багатьох розлітаються в порошок, люди тратять віру — цей найбільший дар і скарб.

Відзначаємо День Воздвиження Чесного Хреста. Цей празник ніби ставить запитання: чи у твоєї душі та житті також є воздвиження? Він заохочує до глибокої задуми, остерігає перед тим, щоб ми не були тільки матеріальними роботами, але плекали життя, яке пливе з хреста. Маємо повернути до Бога, нашого Батька. Маємо повернути до здоров'я, до викуваної рани, яку завдав кожному з нас сатана.

Церква сьогодні підносить і почитає хрест, ставить його перед наші очі, щоб завжди про нього пам'ятали, бо це знак примирення, знак милосердя, і любові, і вічного життя. Так гарно про хрест писав колись угорський єпископ у своїх посланнях: "Цвіти зів'януть, дерева в порошок обернуться, а тільки дерево Христового Хреста

(Закінчення на стор. 4)

“Пустіть дітей приходити до Мене, не бороніть їм: таких бо Царство Боже”

(Мр. 10, 14).

Шановна християнська родино!

При Катедральному храмі Пресвятої Трійці впродовж 6 років функціонує Недільна катехитична школа, у якій навчаються діти віком 5-16 років. Метою катехизації дітей є розважання над Божим Словом, спільна молитва, плекання християнських чеснот.

Синод Єпископів УГКЦ затвердив програму такого навчання, на основі якої розроблені підручники для дітей та посібники для катехитів.

Навчання у Недільній школі поєднується із відпочинком. Кожного року для учнів нашої школи організовуються прощі у відпустові місця, діти відпочивають у літніх християнських таборах.

“Не можу собі достаточо з’ясувати того, як важною є наука катехизму для дитини на ціле її життя... Просто цілий напрям життя, найосновніші поняття життя, усі чесноти християнина, а звідти й ціла вартість його праці, залежить від того, чи він замолоду перейнявся наукою віри. Священик, навчаючи дітей релігії, працює над найкращим і найбільшим ділом, над яким лише людині дано коли-небудь працювати. Він на душі дитини, що має бути горожанином Церкви Божої і горожанином своєї вітчизни, виробляє, витискає знаки Христових чеснот, виробляє в ній християнське життя, ... неначе малює Христову ікону...”

/Із послань Митрополита Андрея Шептицького/

Звертаємось до Вас, щоби Ви не були байдужі до духовного виховання власних дітей. Церква не претендує на вишкіл інтелекту, а лише працює у формуванні людини як духовної особи. Тому просимо Вас до співпраці у сфері духовної формації Ваших дітей.

15.08.2006 р. Б

митр. прот Тарас Гарасимчук,
парох Катедральної парафії
Пресвятої Трійці м.Дрогобича

P.S. Чекаємо дітей з батьками для запису у Недільну катехитичну школу у кабінеті парафіяльного секретаря з 9.00 до 13.00 або з 14.00 до 17.00 год.

Розклад занять у Недільній школі подаємо на сторінці 8 цієї газети.

Вірні УГКЦ внесли свої пропозиції щодо основної теми Синоду

13-20 вересня 2006 року у Львові проходилтиме Синод Єпископів Української Греко-Католицької Церкви. Своєрідною особливістю цього річного Синоду є те, що у процесі його підготовки брали участь вірні Церкви — духовенство та миряни. «Ми хотіли щонайменше під час підготовки Синоду дати відчуття всім членам Церкви, що якщо вони бажають, то можуть взяти участь у цьому процесі», — сказав Предстоятель УГКЦ, оголошуючи рішення Постійного Синоду про запрошення вірних до підготовки Синоду.

Після цього владики звернулися до всіх членів Церкви з проханням висловити свої думки щодо формування і плекання покликання священика, освіти, формації, життя душпастиря у парафії тощо. Для ефективності співпраці було запропоновано дотримуватися певного регламенту. «Ми не будемо входити у дискусію. Все, що буде написано, ми приймемо, а тоді старатимемося це вивчити. Відтак цікаві, конструктивні думки будуть представлені для дискусії на Синоді», — заздалегідь пояснив Предстоятель УГКЦ.

На адресу Секретаріату Синоду

Єпископів УГКЦ прийшло близько двадцяти листів від вірних Церкви, у яких вони висловлюють свої думки. Відтак вся ця кореспонденція була прочитана Секретаріатом Синоду та передана на засідання Синоду Єпископів УГКЦ.

Серед основних пропозицій, які подають вірні УГКЦ для Синоду Єпископів, зокрема читаємо:

§ передбачити бюджет для місійної діяльності;

§ вивчити ситуацію капеланства у тюрмах, колоніях для неповнолітніх, лікарнях, закладах для осіб із особливими потребами (напр. глухих, незрячих, із вадами психіки);

§ ретельно підбирати кадри для вступу в семінарію, брати тих, які вже мають вищу освіту, або спеціальність;

§ запровадити в семінарії курс сакрального мистецтва (теорія, практика, реставрація), щоб унеможливити руйнацію церковних скарбів у храмах;

§ ввести в семінарії, починаючи із 2-го і 3-го курсів, конкретну спеціалізацію: «капелан університетської молоді», «місіонер», «капелан для найбільш неза-

хищених у суспільстві осіб», «науковець»;

§ розглянути питання навчання в семінарії старших за віком людей;

§ розвивати системи природничої і гуманітарної освіти в Церкві. Відкрити природничі, господарські, соціальні спеціалізації в УКУ.

Крім того, дописувачі ставлять такі вимоги до душпастирів:

§ непохитна віра;

§ світська вища освіта;

§ вміння вести екуменічний діалог;

§ вміння бачити перспективу Церкви, не створювати перешкод із дрібниць;

§ душпастирське ставлення до усіх парафіян, не залежно від соціального стану і життєвої позиції;

§ почуття гумору, комунікабельність;

§ організаційні здібності.

Іншим дієвим елементом участі вірних у роботі Синоду Єпископів УГКЦ є молитва за його успішне проведення. Саме до цього запрошує Блаженніший Любомир у своєму зверненні, яке було оприлюднене 30 серпня 2006 року.

Прес-секретаріат Глави УГКЦ

Розпочав свою роботу Синод Єпископів УГКЦ

13 вересня 2006 року урочистою Архиєрейською Божественною Літургією в Архікатедральному соборі Святого Юра у Львові розпочав свою роботу цього річний Синод Єпископів Української Греко-Католицької Церкви. Синод — це найвищий церковний орган, який вирішує найважливіші питання церковного життя (засідання відбуваються один раз на рік). У роботі Синоду, який очолить Глава УГКЦ Блаженніший Любомир, візьмуть участь 38 владик — діючі єпископи УГКЦ з чотирьох континентів світу. Основною темою робочих засідань, як і під час минулорічного Синоду, буде питання формування, виховання та життя священиків.

У рамках роботи Синоду, у вівторок 12 вересня, його учасники мали день духовної застанови на тему «Догматична конституція Другого Ватиканського Собору „Світло народів“». У цьому документі наголошено на особливій ролі і значенні східних католицьких Церков у рамках цілої Церкви.

Архиєрейська Божественна Літургія у соборі Святого Юра розпочалася о 10.00. У ній, крім владик, членів Синоду Єпископів УГКЦ, також взяли участь Преосвященний Владика Ерколе (Люпіначчі), Єпископ Лянгро, Помісної Італо-Албанської Церкви, делегований представник Італійської Єпископської Конференції, та священики, які належать до допоміжного персоналу Синоду.

У проповіді Глава УГКЦ передусім привітав членів Синоду та гостя Владика

Ерколе. Відтак Блаженніший Любомир висловив слова вдячності всім тим, хто відгукнувся на заклик до молитви за успішне проведення Синоду Єпископів УГКЦ, та тим, хто, написавши свої пропозиції щодо основної теми Синоду (формування, виховання та життя священиків), взяв участь у його підготовці.

Після цього Предстоятель УГКЦ говорив про значення Божого благословення для кожного людського діла. Саме тому, за словами проповідника, робота Синоду розпочинається із Літургії. «Молитовне відкриття Синоду — це акт віри і надії. Ми зійшлися тут з глибокого переконання, з глибокої віри у Господа Бога, бо Він є Творцем усього, Він є нашим провідником. Без Нього усе це було б пусте... Тому ми

мусимо розпочинати кожен свою справу із такого акту віри. Але ця Свята Літургія є також актом надії, адже там, де є Господь Бог, там, де є Його батьківська опіка, там не може бути безнадії», — наголосив Блаженніший Любомир. А тоді продовжив: «Ми сьогодні тут зібрані, щоб, з одного боку, поглибити нашу віру і надію, а з другого — публічно заявити, щоб з нашого прикладу, з нашої позиції увесь Божий люд черпав віру і надію».

Літургія завершилася церемонією офіційного відкриття Синоду, під час якої було прочитано Декрет про скликання Синоду Єпископів УГКЦ.

о. Ігор Яців
прес-секретар Глави УГКЦ

Катедральні моління перед іконою Билицької Богородиці

Знаковою подією у переддень празника Успення Пресвятої Богородиці для парафіян Пресвятої Трійці стала жива присутність Богородиці, благодать якої ми удостоїлися черпати перед її Билицькою іконою. Започаткувались богородичні моління Великою Вечірнею із Литією і тривали упродовж двох тижнів. Щоденно молячись до Богородиці у богослужіннях, парафіяни мали унікальну можливість бути втіленими у таємничу близькості Бога і переживати Божу присутність в особливий спосіб.

Споглядання цієї ікони було для нас глибоким пережиттям, яке підносило до внутрішнього життя Бога через заступництво Благословенної Матері. Намагаючись передати це переживання, неможливо було не почати споглядання від очей Богородиці до її рук, від її рук до дитяти і від дитяти назад до її очей. Ці переміщення дали нам відповідь на запитання, кому ми належимо?

Напевно, кожен із нас як особа сучасного світу хотів би, щоб Богородиця подивилася зокрема на мене, щоб помітила мене як свого особистого друга. Її очі дивляться одночасно в середину і назовні. Вони дивляться в середину у серце Бога і

назовні у серце світу, відкриваючи таким чином незбагненну єдність між Творцем і створінням. Значення погляду Марії ще більше підкреслюється яскравими зорями на її чолі та плечах (видно лише дві, одна прикрита дитям). Вони не лише вказують на її непорочність до, під час і після народження Ісуса, але також говорять про Божу присутність, яка наповнює її існування. Очі Богородиці заохочують нас облишити все, до чого ми належали і прийняти Добру новину, що ми справді належимо Богові. Саме завдяки очам Богородиці ми навчилися споглядання на молитві. Руки Пречистої Діви були другим аспектом ікони, який став для нас значущим під час моління. Неможливо довго молитися перед цією іконою, щоб руки Богородиці не притягували нас. Одна рука підтримує дитя, а інша в той час залишається у відкритому жесті запрошення наблизитись до Ісуса, якому ми належимо. Хоча здається, що Богородиця займає центральне і головне місце, молитовна увага відкриває нам, що вона присутня повністю і виключно заради Ісуса.

Тривале молитовне переживання іконічного дійства розкриває можливість руки Марії, яка веде нас. Мимоволі хочеться

простягнути до неї руки-прохання про заступництво.

Нарешті ми можемо побачити дитину. Легко побачити, що дитя зовсім не немовля. Це мудра людина і зодягнена, як дорослий. Споглядання дитини стає для неї ніби відкриттям світла, яке завжди тут було, але якого ми не бачили через нашу сліпоту. Прихиленням своєї голови до Матері Ісус передає їй всю свою божественну мудрість, та в свою чергу ділиться нею із нами.

Договоренням усієї внутрішньої природи ікони Билицької Богородиці були Акафісти, Молебні і Вервиці в наміреннях, які актуально виражали потребу сучасного суспільства, а зокрема парафії. Без перебільшення очевидним і видимим для нас, духовенства, був факт важкої розлуки із іконою Богородиці серед мирян, який проїнявся через їхні сльози. Сподіваємось, що спогади про ікону ще з більшою інтенсивністю будуть спонукати нас усіх ще неодноразово відвідати відпустове місце у селі Биличі, де знову зустрінемось із знайомим для нас досвідом богоспілкування через Пресвяту Богородицю.

Ієрей Володимир Пащак

ВОЗДВИЖЕННЯ ЧЕСНОГО ХРЕСТА ГОСПОДНЬОГО

(Закінчення. Поч. на стор. 1)

задержує свою свіжість на віки. Минуть почування, кров застигне, випалиться юнацька любов, згасне родинна любов — одне тільки почування буде горіти: любов серця Спасителя, який під хрестом своїм пригортати буде грішні душі, стомлених в житті паломництвом, які шукають у нього спасіння і заспокоєння" (Єпископ Прогалика, "Про хрест").

Отже, поставмо хрест у наших душах. Нехай для нього буде там місце завжди. Сказав так дуже доречно Адам Міцкевич: "Хрест на Голгофі нікого не спасе, коли його самі не поставимо в наших душах".

Обряди Піднесення — Воздвиження св. Хреста

Головна риса празника Воздвиження — це урочисте вшанування честі святого Хреста через окремих обряд піднесення під час утрени празника. Протягом століть у Східній Церкві утворилися різні обряди воздвиження св. Хреста.

1. Обряд св. Атанасія на Атосі

Він зазначений у книзі Апостольських послань тієї Лаври з X-XI ст. Цей обряд дуже простий. Патріарх, стоячи на амвоні (возвишенні), — тоді амвони ще стояли посередній церкви — підносить святий Хрест, коли народ співає "Господи помилуй". Після того читається п'ять тропарів: "Спаси, Господи, люди Твоя", "Животворящий хрест твоєї благодості" та інші...

2. Обряд гори Синай

Він знаходиться у Синайському Каноні з X ст., і проводився так: на початку співаються вище згадані п'ять тропарів. Потім виходить на амвон архієпископ, бере святий Хрест, повертається на схід, робить ним тричі хресний знак і мовчки робить перше піднесення таким чином:

від своїх грудей дуже повільно підносить святий Хрест над свою голову. Тоді, як він підносить святий Хрест, вірні співають 50 разів "Господи, помилуй", і стільки ж само "Господи, помилуй", коли опускає святий Хрест вниз. Так само відбувається і друге піднесення на південь, третє на захід і четверте на північ. При кожному піднесенні вірники співають 100 разів "Господи, помилуй". Після останнього піднесення наступає поклоніння святому Хресту і співається кондак празника "Вознесися на хрест".

3. Обряд Константинопольський

Його подає константинопольський Типікон XII століття. Цей обряд подібний до Синайського, різниця тільки в тому, що перед піднесенням співається тільки тропар "Спаси, Господи". Патріарх підносить святий Хрест не чотири, а п'ять разів, це є на всі сторони світу і п'ятий раз знову на схід. При кожному піднесенні співають 100 разів "Господи, помилуй".

4. Обряд воздвиження на Русі

У пам'яті нашої Церкви цей обряд вже згадується у XIII ст. В давні часи, воздвиження святого Хреста проводилося тільки у єпископських кафедральних храмах і великих соборах, де був єпископ і багато священників. Патріарший Собор 1276 р. дозволив воздвиження проводити по всіх церквах. Митрополит Кипріяні (1381-1406) у своєму "Повчанні руському духовенству" пише: "А щодо воздвиження Чесного Хреста, то в кожній церкві, по цілій землі, де живуть християни, Хрест воздвигают, де є хоча б один священник, на славу чесного і життєдайного Хреста".

Описання обряду воздвиження можна знайти в історичних згадках XV і XVI століть. Винос святого Хреста під час Великого Славослов'я на утрени та про-

ханьях потрібної екстенії під час воздвиження святого Хреста, — все так само, як і сьогодні, — п'ять піднесень з усіх сторін тетраподу, а останнє воздвиження ще раз на схід. Під час кожного воздвиження вірники співають сто разів "Господи, помилуй". Обряд закінчується поклонінням і цілуванням святого Хреста при співі кондака "Вознесися на хрест" і "Хресту Твоєму".

Типік отця І. Дольницького подає обряд воздвиження згідно з традицією нашої Церкви з тією тільки різницею, що в Галичині при кожному піднесенні святого Хреста співали не 100, а 24 рази "Господи, помилуй". Богослужіння празника Воздвиження Чесного Хреста характеризує величний гімн у честь святого Хреста. Тут св. Хрест величається і славиться як знак перемоги, сили і спасіння.

Празник Воздвиження, ставлячи нам перед очі св. Хрест, пригадує про наш обов'язок шанувати, любити й визнавати святий Хрест. "Не стидаймося Христового Хреста, — каже св. Кирило Єрусалимський у своїй 4-ій катехизі, — хто б його не укривав, а Ти явно клади його на своєму чолі, щоб демони, бачачи царський знак, дрижали й далеко втікали. Роби цей знак, коли ти їси чи п'єш, коли сидиш, лежиш, встаєш або ходиш, словом, при кожній нагоді". А св. Іван Золотоустий у "Проповіді про Цвинтар і Хрест" про значення св. Хреста для нас каже: "Хрест — трофей проти бісів, зброя проти гріха, меч, яким Христос проколов змія. Хрест — зволення Отця, слава Єдинородного, радість Духа, окраса ангелів, укріплення Церкви, твердиня Святих, світло всього всесвіту".

Різдво Пресвятої Богородиці

Різдво твоє, Богородице Діво, радість звістило всій вселенній, з тебе бо засяло Сонце правди — Христос Бог наш. Він, розрушивши клятву, дав благословення і, ударемнивши смерть, дарував нам життя вічне.

Тропар празника

Святом Різдва Пресвятої Богородиці церковна традиція розпочинає церковний рік. Ціле коло Господських, Богородичних празників знову і знову намагається возносити християн по ступенях духовного досвіду, прямуючи до Царства Небесного. І недарма першим таким ступенем є празник Різдва Божої Матері — провісник спасіння. Саме це свято починає готувати нас до зустрічі з Христом, з Його стражданнями і смертю, з Його Воскресінням і Вознесінням.

Про значення приходу на світ Пресвятої Діви красномовно говориться в празничних стихирах і пареміях, тобто читаннях зі Старого Заповіту, що голосяться на Вечірні. Звичайно, що центральним місцем кожного свята є читання Євангелія на Св. Літургії, однак піснеспіви та читання зі служб добового кола свята ще глибше відкривають нам значення празника. Тому ми хотіли б в особливіший спосіб проаналізувати піснеспіви та читання зі Старого Завіту, які приписує брати Церковне правило на Вечірні свята Різдва Пресвятої Богородиці.

Читаючи стихир на «Господи возвах» Сергія-патріарха, зустрічаємо чудові епітети на возвеличення Приснодіви Марії і глибше усвідомлюємо новий етап в історії людства. Бо саме сьогодні настає початок нашого спасіння, сьогодні незмінне, вічне міняє часове, дух — букву, істина — тьм. І ця радість звіщається цілій вселенній, як сказано у тропарі: «Різдво твоє, Богородице Діво, звістило радість всій вселенній», бо сьогодні Господь Бог починає сповнювати свою обітницю, що дав ще нашому прародичу в раю: «Покладу Я

ворожнечу між тобою і між жінкою, між насінням твоїм і насінням її. Воно зітре тобі голову, а ти будеш жалити його в п'яту» (Бт.3.15). Так народження Пречистої Діви дає можливість відродитись із тління і природі, яка після вчинку Єви терня і будяки родить. При її допомозі Бог приймає те, що чуже його природі, та заблуканим у темряві гріха людям вчинить спасіння.

Сьогодні родиться, як називає у своїх стихирах Степан Святокрадець, Боготроковиця, Двері Дівичі Божественні, Помешкання всіх царя. Ставши драбиною, уможливила ступити, зійти з небес II особі Божій і наблизитись до гріховної людини та оздоровити її. Краще це пояснює паремія з книги Буття, підкреслюючи, що завдяки їй небесне входить у світ і земне підноситься вгору. Тут Марія показана під образом драбини, яка поставлена на землі, а вершок її торкається неба. Тут Всенепорочна розуміється не тільки як знаряддя вполчення, а як посередниця, заступниця всього людського роду перед Богом. Лише вона одна така сильна, така могутня перед ним. Бо хіба можна собі уявити, що Небесний Отець міг би відмовити у чомусь Тій, якій віддав під опіку і виховання свого Єдинородного Сина. Тому Отець вислухає кожне прохання, занесене Йому матір'ю свого Сина.

Застосування старозавітних образів дозволяє нам глибше зрозуміти сенс дівичтва Марії. Зокрема, друга паремія відкриває нам тайну дівочтва, стверджуючи, що брама буде зачинена і лише Господь Бог увійде нею. Віра і Церква не стверджують, що діти народжуються без матері і батька, бо як каже ірмос: «Чуже материнству дівство і дівству материнство». Віра лише стверджує, що щось таке, від віків нечуване, стало дійсністю. А все через те, що Пречиста постійно була звернена всіма своїми почуттями і думками в сторону Бога. Тільки для Бога вона відкрила двері свого храму, для всього ж,

що є противне Богу, вони є завжди зачинені. Дворазове повторення значення зачинення брами підкреслює дівочтво Марії до і після Різдва Христового. Як представляє тропар: «Ти перед різдвом Діва і в різдві і по різдві далі перебуваєш Дівою». Бачимо, що завдяки превеликій чистоті стала живим Божим храмом, адже зуміла вмістити Того, кого вселенна вмістити не може, носить Того, хто все носить. Цю тему продовжує Апостол на Літургії, кажучи, що Христос входить тією брамою не з кров'ю козлів і телят, бо лише так могли входити первосвященники Старого Завіту, але з власною кров'ю і то один раз.

Вводячи паремію «Мудрість збудувала собі дім», Церква підкреслює особливе місце Марії в Божому плані спасіння і закликає кожного християнина зреалізувати Божий план, який ототожнюється з планом Божої Мудрості, яка, збудувавши собі дім, запрошує всіх на трапезу, що є прообразом месіанської трапези. Марія вже тепер бере участь у цій трапезі, і запрошуємось до неї і ми. Бачимо, що Марія займає особливе місце в Божому плані спасіння. Його вона собі заслужила своїм мудрим богоугодним життям, бо як каже автор Приповідок: «Початок мудрості — острах Божий». Чи не має у цих словах заклику до кожного з нас? Чи не покликана людина стати оселею, помешканням Господа-Мудрості? А досягнути це може лише той, хто почитає Бога, живе по правді і перш за все виконує Божі заповіді. Кожна людина має прагнути, щоб в ній оселився Бог, як у Пресвятій Богородиці.

Саме тому, у цей день, коли небо об'єднується із землею, Церква поклоняється і оспівує поетичними образами Різдво Всенепорочної Діви і просить у Подательки благословення вимолити у свого Сина і Бога нашого всьому світу мир і душам нашим велику милість на віки вічні.

Любомир Ференс

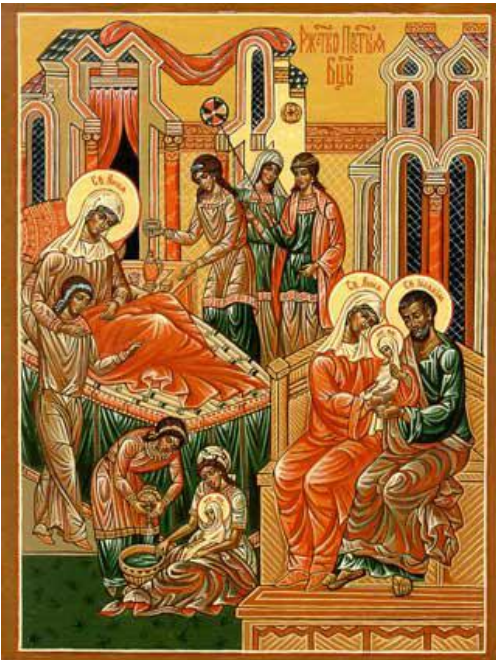
Про ікону празника

Люди народжуються в сім'ях, утворюючи довгу низку поколінь. Однак в очах Бога кожна особа є окремою, унікальною, неповторною. Народження кожної людини наперед визначене Богом у вічності. Тому, у певному сенсі, кожен живе у світі не з волі людини, ані не з волі крові, а з волі Божої (див. Ів. 1, 13). З цієї причини народження людини зображено на іконах з великою урочистістю, як явлення Божого плану.

Це особливо стосується різдва Богородиці. Вся сцена розвивається у священному просторі, немов у храмі. Символічне значення цього очевидне: Марія повинна стати домівкою Христа, і Він сам стане новим храмом.

Унікальність народження Богоматері підкреслюється також типовим старозавітним мотивом: Анна — літня жінка, яка вважається неплодною. Отож, аби Марія прийшла на світ, потрібно було втручання Бога. Це далеке провіщення майбутнього народження Христа від Діви та Святого Духа. Також і сцена купання дитини, завжди присутня на зображеннях народження людини, одержує особливе значення.

На іконі фігурують також жінки, які приносять дари. Цей мотив, можливо, запозичено з церемоніалу імператорського двору. У цьому можна побачити аналогію з іконою «Різдво Господнє», на якій пастухи несуть дари. Кожна людина, яка приходить на світ, створена на образ Божий (див. Бут. 1, 26), тобто, як пояснюють Отці Церкви, на образ Христа. Тому народження Богоматері є участю у народженні Христа. Однак той факт, що дари несуть не безпосередньо Новонародженій, а її матері, дає підставу для іншого пояснення: це визнання з боку цих жінок, що Народжена належить до їх коліна, до їх народу, має право на визнання і виражає надію усіх. Народження означає надію, і матері завжди мають певного роду дар яснovidіння стосовно своїх дітей. Анна, сидячи на ліжку, дивиться удалечінь, немов хоче пророкувати, але відчуває себе ще зобов'язаною до мовчанки, мовчанки, сповненої очікування великих майбутніх подій.

Патріарший собор символ єдності УГКЦ

“Господи Боже наш, що зволив і на цьому камені збудувати для Себе церкву, Ти сам тим, що Твоє від Твоїх приносять на спорудження для Твоєї слави будованого храму, воздай щедрістю Своїх небесних благ, і скрипи тих, що працюють, зберігаючи їх непошкодженими, основи храму цього незнищимими і незрушними збережи, і досконалим Свій дім. покажи, щоб і в ньому ми всехвальними піснями і звеличуваннями оспівували Тебе, істинного Бога нашого “.

До високоповажних керівників державних та приватних підприємств, директорів банків, фондів, меценатів та добродійців, усіх людей доброї волі

Слава Ісусу Христу!

Дорогі у Христі брати та сестри!

Кожен, хто приїжджає до Києва, може побачити, що вже споруджена значна частина Патріаршого Собору Христового Воскресіння — символу єдності вірних нашої Церкви, розсіяних по всьому світі. Усе це було зроблено на пожертви добрих людей з України і з-за кордону. Наші вірні жертвували, скільки могли, подібно як вдовиця, яку Христос похвалив за те, що вміла пожертвувати, хоч сама не дуже мала. А дехто склав навіть дуже велику суму. Всім, хто дотепер зі широго серця сприяв спорудженню цього Собору, висловлюємо від імені Блаженнішого Патріарха і Синоду Єпископів нашої Церкви щирі подяку.

Однак до остаточного спорудження Собору і осідку Патріарха залишилося ще багато. Тому звертаємося до Вас, наших співбратів і співсестер, із проханням допомогти своїми жертвами завершити спорудження святині, щоб могли втішатися, що в Києві, столиці України, стоїть наш Патріарший греко-католицький храм як символ усіх нас, об'єднаних любов'ю до Господа, прив'язанням до рідної Церкви і бажанням бачити духовний добробут рідного народу.

Скласти свою жертву на завершення будівництва Патріаршого Собору в Києві можна в часі проведення в містах нашої Єпархії благодійних акцій та концертів за участю відомих українських естрадних й фольклорних колективів та виконавців або на банківські рахунки, які подано нижче.

У місті Дрогобичі впродовж кількох місяців будуть проводитися різні акції щодо збірки коштів на будівництво Патріаршого Собору. Однією із масштабніших акцій буде проведено благодійний концерт на головному майдані нашого міста 15 жовтня 2006 року. З відповідними листами ми звернулися до підприємців та бізнесменів з проханням перерахувати свої пожертви на будівництво Собору. Однак, може, до когось з різних причин такий лист не потрапив. Тому звертаємося до Вас, дорогі підприємці та бізнесмени, як свідомих українців та греко-католиків, приєднатися до даної акції.

Нехай Всемилолюбивий Господь воздасть сторицею усім добродійцям і жертводавцям.

Благословення Господнє на Вас!

ПОЖЕРТВА У ГРИВНЯХ

р/р 26008010973 у Київській філії ВАТ «Кредобанк» Отримувач: Релігійне Управління Екзархії УГКЦ

Код: ЄДРПОУ 21655633 МФО 321897

З обов'язковим зазначенням — «Добровільна пожертва на будову Собору»

**Юліан /Вороновський/,
Єпископ Самбірсько-Дрогобицький**

Документи свідчать про насильну ліквідацію УГКЦ

Нещодавно побачив світ перший том документів, який вийшов під назвою «Ліквідація УГКЦ: 1939-1946». Головний упорядник видання — доктор історичних наук Володимир Сергійчук, директор Центру українознавства Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Важливо, що презентація цього видання відбулася під час IV Все-світнього форуму українців, який проходив у Києві 18-20 серпня 2006 року.

Як зазначають упорядники, подані документи, більшість з яких уперше вводиться до наукового обігу, не тільки дають можливість відкрити правду про ліквідацію Берестейської унії, а й застерігають нині суцільних і нащадків. Пропоновані документи детально висвітлюють весь процес так званого возз'єднання українських греко-католиків з Російською Православною Церквою через нібито справді добровільне створення Ініціативної групи з числа заляканих терором священників після арештів Митрополита Йосифа Сліпого і всіх єпископів.

У вступному слові до збірника документів «Ліквідація УГКЦ: 1939-1946» під заголовком «Як засторога для нині суцільних і нащадків» п. Володимир Сергійчук так пояснює важливість видання: «Парадокс сьогодення полягає в тому, що частина

нашого суспільства не хоче пізнати гірку правду вчорашнього дня нашого народу, оскільки через це їй доведеться відкинути вже звичні нав'язані комуністичною ідеологією стереотипи, з якими давно жили. Зрештою, ці люди не хочуть повірити дослідникам, які повертають їм очищені від намулу інсинуацій сторінки минулого нас, наших батьків, дідів, прадідів.

На таких невірних у українську правду найбільше впливають свідчення тих з причетних до неймовірно страшних злочинів, хто відважується сказати про це. Тому історична справедливість вимагає, щоб ті, хто вільно чи невільно творив зло на нашій землі, покалися й попросили пробачення, щоб прийти до суду Всевишнього без тягаря великої провини й незамоленних гріхів. Якщо ж Всевишній уже забрав на свій праведний суд усіх причетних до творення якогось зла, мають сказати своє слово правди ті, кому обов'язком сьогодення доручено це зробити.

Саме до таких належить віднести співробітників Державного архіву Служби Безпеки України, які мають доступ до найпотаємніших документів минулого — тих свідчень тоталітаризму, які відкривають нашому народові й усьому світу правду і яким можуть повірити невірні досі в страхіття злочинів комуністичної сис-

теми».

Своєю чергою Блаженніший Любомир, Верховний Архієпископ Києво-Галицький, у коментарі для Прес-секретаріату зокрема сказав: «Багато десятиліть Українську Греко-Католицьку Церкву, як і інші християнські Церкви, комуністичний режим старався або ліквідувати цілковито, або підкорити. Сьогодні, маючи доступ до документів, щонайменше офіційних документів Радянського Союзу та його різних органів, пізнаємо, як і для чого все це організувалося, одне слово, відкриваємо коріння всієї цієї справи. Всі ми знали, що від початку комунізм ставився до релігії негативно, оскільки релігія нагадує людям про їхню свободу та людську гідність. Отже, потрібно було знищити релігію і Церкву. І вони робили це дуже систематично. Власне про це дізнаємося із цих документів. Безумовно, що ці, як і будь-які інші документи, належить трактувати обережно, розсудливо, з наукової точки зору, беручи до уваги обставини, авторів, результати тих документів (наскільки здійснювалося те, що було заплановано). Проте ці матеріали є важливим джерелом пізнання жахливої програми, жертвою якої стали мільйони людей».

Прес-секретаріат Глави УГКЦ

ОПОВІДІ

наміряються вступити в стан подружній:

Ім'я та прізвище	Дата і місце народження	Віровизнання	Стан	Адреса
Вінчання – 23 вересня 2006 р.				
Ігор Попіль	17.02.1981 р. с. Шандровець	православне	вільний	с. Шандровець Турківського району
Любов Східницька	09.05.1983 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Сірка, 2, кв. 3
Андрій Дмитрах	19.09.1974 р. с. Воля	греко-католицьке	вільний	с. Рихтичі Дрогобицького району
Зоряна Ячечак	15.05.1984 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Стуса, 1, кв. 6
Роман Галушка	17.12.1981 р. м. Городок	греко-католицьке	вільний	м. Городок Львівської області
Ірина Юркевич	27.07.1985 р. с. Шумина	греко-католицьке	вільний	вул. Грабовського, 20
Вінчання – 30 вересня 2006 р.				
Назарій Вагіла	11.08.1985 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Самбірська, 94, кв. 216
Леся Перуцька	16.09.1983 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. С. Стрільців, 5, кв. 1
Ігор Губицький	24.05.1983 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Воїнів УПА, 23
Ірина Крисюк	01.01.1983 р. м. Радехів	греко-католицьке	вільний	м. Радехів
Ігор Кузняк	09.10.1983 р. м. Сколе	православне	вільний	вул. Коновальця, 7/10, кв. 44
Марта Штогрин	07.03.1987 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Кропивницького, 36
Володимир Кричковський	06.06.1983 р. с. Угерсько	греко-католицьке	вільний	с. Угерсько Стрийського району
Наталія Пурій	25.08.1985 р. м. Сколе	греко-католицьке	вільний	вул. Коцюбинського, 8, кв. 5
Вінчання – 7 жовтня 2006 р.				
Тарас Гринчук	22.04.1983 р. м. Львів	греко-католицьке	вільний	м. Львів
Ірина Кец	27.04.1984 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Головацького, 23
Андрій Сосяк	02.09.1982 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Вагилевича, 20
Леся Тарасович	08.02.1983 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Коновальця, 15/2, кв. 16
Руслан Кахновець	04.04.1985 р. с. Биків	греко-католицьке	вільний	с. Биків Дрогобицького району
Наталія Кульчицька-Хапко	16.06.1988 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Стрийська, 393, кв. 64
Вінчання – 14 жовтня 2006 р.				
Андрій Маковскі	15.08.1974 р. м. Торунь	римо-католицьке	вільний	м. Торунь (Польща)
Наталія Калічак	10.12.1978 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Козацька, 23/1
Василь Багрій	23.04.1982 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Самбірська, 76, кв. 199
Ірина Шуригайло	15.10.1984 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Самбірська, 90, кв. 37
Мар'ян Бунь	30.12.1981 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Самбірська, 64, кв. 31
Іра Волошин	29.01.1986 р. с. Грушів	греко-католицьке	вільний	с. Тинів Дрогобицького району
Віталій Бруч	25.07.1985 р. с. Явори	православне	вільний	с. Явори Турківського району
Лілія Бігун	01.08.1984 р. с. Явори	греко-католицьке	вільний	вул. Бориславська, 49, кв. 29
Віталій Шкірко	03.01.1980 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Трускавецька, 75, кв. 3
Ірина Болонна	04.05.1981 р. с. Михайлевичі	греко-католицьке	вільний	с. Михайлевичі Дрогобицького району
Вінчання – 21 жовтня 2006 р.				
Олег Гарбіч	21.04.1969 р. с. Меденичі	греко-католицьке	вільний	с. Раневичі Дрогобицького району
Оксана Нечипор	17.05.1972 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Грушевського, 83, кв. 111
Роман Блауцяк	19.04.1977 р. с. Рихтичі	греко-католицьке	вільний	с. Рихтичі Дрогобицького району
Наталія Николик	24.01.1983 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Стрийська, 63, кв. 2
Руслан Антонів	31.08.1976 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Нижанківського, 2, кв. 74
Галина Чайківська	02.07.1980 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Стрийська, 393, кв. 33
Вінчання – 22 жовтня 2006 р.				
Іван Бийник	06.11.1984 р. м. Дрогобич	греко-католицьке	вільний	вул. Сагайдачного, 42, кв. 2
Ганна Боднар	22.12.1985 р. с. Максимовичі	греко-католицьке	вільний	вул. Війтівська Гора, 11, кв. 2

Якщо комусь відомі будь-які канонічні перешкоди щодо укладення даних подруж, просимо повідомити парафіяльний уряд.

Розклад занять у Недільній школі:

Субота			Читальний зал
Години навчання	Кабінет 5	Кабінет 6	
9.30 –	7 клас	3 клас	5 клас
11.00 –	7 клас	2 клас	4 клас
12.30 –	6 клас	1 клас	9 клас
14.30 –	8 клас		
16.00 –	8 клас		
11.00 – вівтарна дружина (ризняця)			
Неділя 10.30 – дошкільна група (кабінет 6)			

Катехит Олійник Ірина Романівна – 6, 7, 8 класи,
Катехит бр. Андрій Батіг – 1, 2, 3 класи,
о. Ростислав Мелех – 4, 5 класи,
о. Тарас Гарасимчук – 9 клас, вівтарна дружина.

Дитячий хор "Відлуння"
проводить набір
дітей віком від 6 років.

Звертатися у клас хору "Відлуння"
у понеділок, середу та п'ятницю
о 16.30 год.

Отримали Святі Тайни
Хрещення та Миропомазання:

Романна-Марія Чепига, Віра Скрипнікова, Надія Скрипнікова, Віталій Петрище, Владислав Киричинський, Вікторія Гнатик, Галина Кириченко, Лілія Городник, Мар'ян Волошин, Анастасія-Марія Пиляк, Андрій Балачук, Тетяна Яковчук, Вікторія Коркішко, Сантіно Кумар, Катерина Мицяк, Ніколь Довганик.
Вітаємо у нашій спільноті нових парафіян.

Наші парафіяни:

Роман Савшак, 1984 р.н. – Тетяна Гринаш, 1986 р.н.;
Ігор Городиський, 1984 р.н. – Леся Комарницька, 1985 р.н.;
Павло Сілецький, 1986 р.н. – Уляна Гринько, 1985 р.н.;
Дмитро Толстоп'ятко, 1978 р.н. – Ірина Харів, 1985 р.н.;
Роман Криштопа, 1983 р.н. – Наталія Лисейко, 1987 р.н.;
Іван Дьомочкін, 1986 р.н. – Ірина Прокіпчук, 1985 р.н.;
Любоир Комарницький, 1979 р.н. – Наталія Красногурська, 1983 р.н.;
Максим Жирик, 1981 р.н. – Ольга Чаповська, 1983 р.н.;
Роман Воляр, 1973 р.н. – Наталія Федішин, 1981 р.н.;
Ярослав Трускавецький, 1982 р.н. – Ярослава Решетар, 1987 р.н.

отримали Святу Тайну Подружжя.

Вітаємо Вас, дорогі у Христі, із одруженням і зичимо
Вам любові, злагоди, миру, здоров'я, вірності
та багато діточок!

Розклад Богослужінь
з 18.09 по 01.10.2006 р.Б.**Неділя:**

6.00 – Утренья.
7.00, 8.30, 10.30, 12.00 – Божественна Літургія.
18.00 – Вечірня. Молебен.

У будні дні:

7.00 – Ранішні молитви.
7.30 – Божественна Літургія за упокій.
18.00 – Божественна Літургія за здоров'я.
19.00 – Вечірні молитви. Молебен.

Субота:

7.00 – Ранішні молитви.
7.30 – Божественна Літургія за упокій.
9.00 – Божественна Літургія за здоров'я.
18.00 – Велика Вечірня.

Середа, 20 вересня. Вівторок, 26 вересня.

19.00 – Велика Вечірня з Литією.

Четвер, 21 вересня. Різдво Пресвятої Богородиці.

6.00 – Утренья.
7.00, 8.30, 10.30 – Божественна Літургія.
Мирування.
18.00 – Вечірня. Акафіст.

Середа, 27 вересня. Воздвиження Чесного Хреста.
СТРОГИЙ ПІСТ

6.00 – Утренья з виносом хреста.
7.00, 8.30, 10.30 – Божественна Літургія.
Мирування.
18.00 – Вечірня. Акафіст.

Кожної суботи:

18.00 – Науки для хресних батьків.

Наші жертводавці:

п. Ірина – 10 грн.; безім. – 20 грн.; безім. – 20 грн.;
п. Галина – 20 грн.; безім. – 200 грн.;
пп. Сергій та Євгенія – 100 грн.; п. Олена – 20 грн.;
п. Галина – 20 грн.; п. Ліда – 10 грн.;
п. Володимир – 20 грн.; п. Наталія – 50 грн.;
п. Володимир Буцак – 20 грн.; безім. – 50 грн.

Жертва на Київській Собор:

п. Ольга – 50 грн.; п. Маслюха – 20 грн.;
п. Михайло – 100 грн.

Пожертва із скарбонки на розбудову духовного
центру у Билечах – 4374 грн.

Нехай милостивий Господь сторицею винагородить
Вас за складені Вами пожертви.

Відійшли у вічність:

Олександр Проців, 53 р.;
Ганна Пуклей, 90 р.;
Володимир Думальський, 72 р.;
Юліан Федорняк, 75 р.; Лев Кобрин, 81 р.;
Надія Кронда, 67 р.; Ганна Буга, 81р.

Сумуємо з приводу смерті наших парафіян і складаємо